

РЕШЕНИЕ

№ 907

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **686** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/, във вр. с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 136, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/10.01.2022 г. на Директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] към МОСВ, с който е установено публично държавно вземане, представляващо дължима такса за разрешено право на водовземане от повърхностни води в общ размер на 1 747,02 лв., от които 1 600,72 лв. главница и 146,30 лв. законна лихва.

В жалбата се твърди, че издаденият АУПДВ не е в законоустановената форма, както и че е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Посочено е също, че представител на дружеството не е присъствал по време на проверките от контролните органи на Б. дирекция „И. район“ и не е бил запознат с направените констатации, дори не ги е подписал, с което е било нарушено правото му на защита. Моли се АУПДВ да бъде отменен. В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. Не претендира разноски.

Ответникът - Директорът на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] към МОСВ – чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, както и в писмени бележки, оспорва жалбата и моли тя да бъде оставена без уважение. Не претендира разноски.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с

представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

„Напоителни системи“ ЕАД е титуляр на Разрешително за водовземане № 3169/21.02.2007 г., продължено с Решение № 39/15.02.2012 г., издадени от Министъра на околната среда и водите. Предоставеното право на водовземане е за повърхностен воден обект - язовир „К.“, изграден на река В., в землището на [населено място], с разрешена цел: за напояване, с лимит на ползваната вода до 70 млн. м/год., с разрешен режим на водовземането: режим, наложен от напояването (от месец април до месец септември), с режим наложен от енергийната система (от месец октомври до месец март). Крайният срок на действие на разрешителното е 21.02.2022 г.

В разрешителното е посочено, че на основание чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен съобразно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /приета с ПМС № 383/29.12.2016 г./ - за напояване.

С декларация по чл. 194б от Закона за водите /лист 28 от делото/, дружеството е декларирано за периода 01.01.2020-31.12.2020 г. иззетото количество вода /отнет годишен воден обем/ в размер на 947 170 куб. м. Посочено е измервателно устройство – рейка и единичен размер на таксата от 0,0013 лв./куб. м. В декларацията е вписано, че дължимата такса за водовземане е в размер на 1 600,72 лв.

На 07.07.2021 г. експерт в Б. дирекция “И. район“ е извършил проверка на данните в подадената от „Напоителни системи“ ЕАД декларация по чл. 194б ЗВ, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № ПВ2-124/07.07.2021 г. /лист 18 от делото/. Констатирано е, че дължимата такса по Разрешително № 3196/21.02.2007 г. от язовир „В.“ чрез водохващане от река В. за напояване за периода 01.01.2020-31.12.2020 г. е в размер на 1 600,72 лв., като същата не е заплатена към момента на извършване на проверката.

С писмо с изх. № ПО-02-192/09.07.2021 г /лист 14 от делото/, връчено на 12.07.2021 г., до дружеството са изпратени съставеният констативен протокол, както и покана за доброволно изпълнение.

Дружеството е уведомено, че при неспазване на указания 7-дневен срок от получаване на поканата, ще се предприемат действия за откриване на производство по установяване на публично държавно вземане и за принудително събиране заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК.

На основание чл. 34 от АПК, от административния орган, е осигурена възможност на дружеството да се запознае с административната преписка и всички документи към нея, както и да се снабди с препис от доказателствата по преписката и да изрази становище по събраните доказателства, да прави писмени искания и възражения, както и в случай, че е заплатило задължението си или част от него да представи доказателство за това. Поканата за доброволно изпълнение, ведно с уведомлението за започване на производство е връчена на дружеството на 12.07.2021 г., видно от известие за доставяне - обратна разписка с бар код номер за идентификация ИД PS 4040 01Q6TB Q.

Издаден е Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/10.01.2022 г. от директора на Б. дирекция “И. район“ – [населено място] към МОСВ.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително писмени доказателства.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав при така установената

фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна, имаща правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган - Директорът на Б. дирекция „И. район“, съгласно чл. 195б, вр. 195а, ал. 1 ЗВ, съгласно които вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Представен е Трудов договор № 855/02.07.2021 г., с който Н. К., издател на процесния АУПДВ, е назначен на длъжност директор на Б. дирекция “И. район“ – [населено място].

АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същият е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че АУПДВ е немотивиран. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка, към които е налице изрично препращане. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая АУПДВ е издаден въз основа на съставен констативен протокол от извършена проверка, при която е установен размерът на задълженията, както и обстоятелството, че същите не са платени от дружеството-жалбоподател.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същият да бъде признат за нищожен.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2020-31.12.2020 г. е действала Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /приета с ПМС № 383/29.12.2016 г./.

Според изричната норма на чл.194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.7, ал. 1 от Тарифата.

Съгласно чл. 194б ЗВ, титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда са длъжни, ежегодно към 31 януари на следващата година, да определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. б, въз основа на които се определят таксите. Съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари. Според приложимата норма на чл. 195б, ал.1 ЗВ вземанията за незаплатените такси за водоползване се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 от ДОПК.

В случая е била извършена проверка на декларацията в съответствие с чл. 194б, ал. 3 ЗВ, като са установени коректно попълнени данни в декларацията. Между страните не е спорно действително изразходваното количество водни маси за периода 01.01.2020-31.12.2020 г.

Няма спор и че „Напоителни системи“ ЕАД дължи такса за всяка година водоползване по Разрешително № 3169/21.02.2007 г., продължено с Решение № 39/15.02.2012 г., издадено от Министъра на околната среда и водите, както и че дружеството е подало декларация по чл. 194б ЗВ за периода от 01.01.2020 до 31.12.2020 г. (лист 28 от делото), в която е декларирало иззето водно количество от воден обект - язовир „К.“ в размер на 947 170 куб. м. и единичен размер на таксата от 0,0013 лв./куб. м.

При извършената проверка от контролните органи на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] е констатирано, че за периода 01.01.2020-31.12.2020 г. дължимата такса за водовземане от дружеството-жалбоподател е в размер на 1 600,72 лв., като същата не е платена. В съответствие с изричната норма на чл. 195б, ал. 1 ЗВ директорът на басейнова дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № ПВ2-124/07.07.2021 г. /лист 18 от делото/. Определената с АУПДВ такса е по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗВ за осъществено водовземане от повърхностни води. Таксата за водовземане от повърхностни води представлява публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, тъй като е установена по основание със закон. Основанието за дължимата такса е регламентирано със Закона за водите.

Не се оспорва от жалбоподателя, че към датата на издаване на АУПДВ не е установено внасяне от страна на „Напоителни системи“ ЕАД на дължимите суми. Доказателства, които да установяват извършени плащания на задълженията за такса, съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., от страна на „Напоителни системи“ ЕАД не са представени и в настоящото производство.

С оглед изложеното оспореният АУПДВ е правилен и законосъобразен, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но такива не са заявени, поради което и не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 136, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 1/10.01.2022 г. на Директора на Б. дирекция “И. район“ – [населено място] към МОСВ, с който е установено публично държавно вземане, представляващо дължима такса за разрешено право на водовземане от повърхностни води в общ размер на 1 747,02 лв., от които 1 600,72 лв. главница и 146,30 лв. законна лихва.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: